

Kasse" skulle forandres til „Fattigkassen“. Dette maatte vel ogsaa komme til at gjælde § 73, hvori de samme Ord findes. Jeg har nu ganske vist den samme Nærighed som han til de Fattiges Kasse, men jeg kan derimod ikke nære den Frygt, at den skulde lide en saa betydlig Svækkelse i sin Anseelse, naar disse Bøder tilfalde den, som den ærede Taler meente, og jeg troer, at det vilde være vanskeligt at henvise disse Bøder til noget andet beqvemt Sted. Fattigkassen vilde efter min Overbeviisning, være et meget uheldigt Sted; thi Bøderne vilde saa meget ofte komme dem tilgode, der betale dem, — naturligtvis ikke fuldt, men for en Deel, idet Fattigkassen jo egentlig er Communen eller Hartkornsbrugerne, som altsaa faae deres Dvotaedel af deres egne Bøder, og det kan ikke antages for rigtigt. — Med Hensyn til de Endringsforslag til §§ 62 og 73, som gaae ud paa, at Udpantningsretten skulde bortfalde, maa jeg bemærke, at jeg vilde ansee dette for lidet ønskeligt, og, naar den ærede Forslagsstiller fremhævede den Besynderlighed, at man ikke havde bestemt det Samme i § 89 som i §§ 62 og 73, da er der ganske vist en meget væsentlig Forskjel imellem de Tilfælde, der omhandles i disse Paragrapher; thi § 62 vedrører det Valg, som foretages af de Høistbesatte, hvilke møde for sig selv, hvorimod § 89 vedrører Forretninger, som man udfører for en Anden, og hvor man altsaa har en bestemt Forpligtelse. I det første Tilfælde er dog hele den Skade, der ved Udeblivelse kan tilføres Andre, kun den, at en Anden forhindres fra at afgive sin Stemme; det er kun en enkelt Mand, man kan tilføre Skade, hvorimod den Forretning, der omhandles i § 89, er et Tillidsbureau, hvis Forsømmelse har Virkning for en heel Mængde af Andre, og deri synes mig at ligge en meget væsentlig Forskjel.

N. Masmussen: Som det høie Thing vil see, gaaer det Endringsforslag, som jeg i Forening med flere ærede Medlemme har tilladt mig at stille, ud paa en Gjenoptagelse af § 38 i Regjeringsudkastet. Grunden, hvorfor vi have tilladt os ved 3die Behandling at foreslaae Paragraphen affattet saaledes, er den, at der ved 2den Behandling kun var 1 à 2 Stem-

mers Forskjel ved Afstemningen, og dernæst, at vi ikke have kunnet erkjende Rigtigheden af at foretage mere end een Afstemning ved Lands-thingssvalgene. Forøvrigt kan jeg henvise til, hvad der er udtalt ved 2den Behandling.

Conseilspræsidenten: Jeg skal blot med Hensyn til dette Endringsforslag, som jeg glemte at berøre, da jeg nys havde Ordet, bemærke, at det vil erindres fra 2den Behandling, at jeg erklærede mig istand til at gaae ind paa Udvalgets Forslag, endskjøndt jeg fra Begyndelsen af havde haft Betænkelighed derved, idet denne Betænkelighed var bleven overvunden ved de Oplysninger, som jeg havde modtaget fra forskellige af Udvalgets Medlemmer, der selv havde deeltaget i Landsthingsvalgene. Som Følge deraf holder jeg mig naturligtvis til Landsthingets sidste Afstemning.

Tobiesen: Jeg skal tillade mig en Bemærkning i Anledning af Endringsforslagene af Udvalgets Mindretal til §§ 62 og 73. Det vil være Thinget bekendt, at jeg under 2den Behandling stillede et Forslag, der netop havde samme Formaal som det, der er tilfattet ved disse to Endringsforslag. Uagtet jeg da tog Forslaget tilbage, stiller det sig endnu for mig som aldeles uomtvisteligt, at det, der her er Tale om, er en ligefrem Mulct eller Bøde. I disse to Paragrapher er der, ligesaa vel som i § 89, Tale om, at Vedkommende skal erlægge en Bød, fordi han ikke har opfyldt en Forpligtelse, der paahviler ham, og, naar man har en almindelig Bestemmelse i Loven af 16de Februar 1866 om, hvorledes der skal forholde sig med Bøder udenfor criminelle Sager, forekommer det mig at være yderst betænkeligt, at man i et Tilfælde som dette vil indføre en aldeles ny Lov; thi det maa vel mærkes, at, naar der er flaaet en Streg over den gamle Fremgangsmaade med Inddrivelsen, og man har sat Afsoning istedetfor, da er denne Bestemmelse en ny Lov for dette enkelte Tilfælde, hvor der er Tale om en Høistbesattet. Det er altsaa en ligefrem Ullighed for Loven, som er indført ved denne Bestemmelse; thi den Anstuelse, som af den høitærede Conseilspræsident blev udtalt, nemlig, at, medens der i § 62 kun er Tale